

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobce: J. J. B., narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2019, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. „X“, jímž žalovaná zamítla žalobcovu žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce nesplnil podmínky § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, když jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 45 %, nikoli nejméně o 50 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil s rozhodnutím žalované a konstatoval, že jeho zdravotní obtíže jsou vleklé a trvají nejméně od 1. 4. 2012. Toto datum žalobce uvedl již ve své žádosti o přiznání invalidního důchodu a měl za to, že od toho dne je invalidní. Podle žalobce je z přiložené zdravotnické dokumentace zřejmé, že onemocnění schizofrenního druhu není jediným zdrojem jeho zdravotních potíží, neboť u něj byl shledán stav po appendektomii a následně po operaci paralytického ileu a po plastice levé poloviny krku a hrudníku. Zdůraznil, že se jedná o vleklé zdravotní problémy, které prohlubují pokles jeho pracovní schopnosti. Žalobce doplnil, že popáleniny třetího stupně utrpěl již ve dvou letech a od té doby se pravidelně léčí na kožním oddělení. Podle žalobce lze s přihlédnutím k těmto lékařským nálezům zvýšit horní hranici poklesu jeho pracovní schopnosti o 10 %, tedy celkem na 55 %, když jeho zdravotní stav odpovídá invaliditě druhého stupně.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě lékařského posudku ze dne 8. 8. 2019, podle kterého v případě žalobce nejde o invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 45 %. S ohledem na námitky žalobce žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Nebude-li tímto posudkem prokázáno zvýšení stupně žalobcovy invalidity, žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání soudu

4. K jednání soudu konanému dne 2. 10. 2020 se žalobce navzdory řádnému předvolání, které mu bylo doručeno na jím uvedenou a v centrálním registru obyvatel ověřenou adresu dne 14. 9. 2020, bez jakékoli omluvy nedostavil. Soud proto shledal, že byly splněny podmínky § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro konání jednání v nepřítomnosti řádně a s dostatečným předstihem předvolaného žalobce, který nepožádal o odročení jednání ani se z jednání neomluvil, ačkoli byl v předvolání ze dne 11. 9. 2020 náležitě poučen o tom, že soud za takové situace může věc projednat a rozhodnout bez jeho účasti. Pozdější omluva sdělená soudem telefonicky až dne 7. 10. 2020 na tomto závěru nemůže nic změnit.
5. Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu konaném dne 2. 10. 2020 odkázala na písemné vyjádření k žalobě, posudek posudkové komise označila za úplný a přesvědčivý a s ohledem na závěry tohoto posudku navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
6. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 27. 7. 2020 včetně protokolu o jednání posudkové komise.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná přiznala žalobci od 22. 6. 2016 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle posudku o invaliditě vypracovaného v rámci řízení o námitkách dne 26. 7. 2018 posudkovou lékařkou Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. D. H. poklesla žalobcova pracovní schopnost o 45 % – rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo zdravotní postižení uvedené v příloze vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), a to pro období od 22. 6. 2016 do 28. 12. 2017 v kapitole V, položce 7b, a pro období od 29. 12. 2017 v kapitole V, položce 3c (*v důsledku chyby v psaní je v závěru posudku nesprávně uvedena položka 7c – pozn. soudu*). Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 45 % s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti nemění.
10. Dne 13. 3. 2019 požádal žalobce o změnu výše invalidního důchodu. Žalovaná si proto opatřila nový posudek o invaliditě žalobce, který byl vypracován dne 15. 5. 2019 posudkovým lékařem MUDr. J. P. CSc. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov, který jako rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stanovil zdravotní postižení uvedené v kapitole V (*v důsledku chyby v psaní je v závěru posudku nesprávně uvedena kapitola IV – pozn. soudu*), položce 3c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 45 % s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti nemění.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 8. 8. 2019, který vypracovala posudková lékařka LPS MUDr. E. V.. Tato posudková lékařka opětovně posoudila žalobcův zdravotní stav a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 3c přílohy k vyhlášce o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 45 %, která nebyla podle § 3 a § 4 téže vyhlášky měněna. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22. 8. 2019, kterým byly žalobcovy námítky zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019 s odůvodněním, že u žalobce trvá invalidita prvního stupně a pro vznik invalidity vyššího stupně nejsou splněny podmínky, neboť pokles žalobcovy pracovní schopnosti činí 45 % a pro druhý stupeň invalidity je nutné, aby nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %.

12. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „*[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „*[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*“ V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
14. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „*[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.*“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
15. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „*[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní*“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“

16. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
17. V projednávané věci byly žalobcova žádost o změnu výše invalidního důchodu z prvního na druhý stupeň invalidity i jeho námitky zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 45 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod ve druhém stupni je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 50 %.
18. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce potřebnou dobu pojištění získal.
19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu žalobcovy pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila žalobcův celkový stav, pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. H. H., lékařka MUDr. Z. S. (odbornost: psychiatrie) a tajemnice M. V.], posudek ze dne 27. 7. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace. Žalobce nebyl jednání komise přítomen, byl k jednání komise pozván, avšak pozvánka byla vrácena Českou poštou jako nevyzvednutá (srov. protokol o jednání posudkové komise ze dne 27. 7. 2020. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zprávy, vyšetření a další listiny měla posudková komise k dispozici. Na základě posouzení spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. F. Ď. a spisové dokumentace námitkového řízení pak posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 22. 8. 2019) žalobce nesplňoval kritéria pro invaliditu druhého stupně ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 40 %, namísto potřebných 50 %.

21. Posudková komise konstatovala, že se u žalobce jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je smíšená porucha osobnosti s dominujícími problémy v mezilidských kontaktech s velmi nízkou tolerancí zátěže, přičemž se jedná o simplexní osobu s anamnézou abusu návykových látek s pozitivitou na metamfetamin, kdy toxická psychóza vyvolaná metamfetaminem může přetrvávat i po odeznění pozitivy v moči na návykovou látku. Posudková komise proto hodnotila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly V – duševní poruchy a poruchy chování; položky 7b – středně těžké postižení, stavy s podstatným narušením pracovního a společenského fungování, závažné maladaptivní chování, opakované situační dekompenzace. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 30 až 45 %. Posudková komise zvolila v případě žalobce 40 %, přičemž uvedla, že nepoužila horní hranici rozmezí, ale i kdyby ji použila, pro což posudková komise neshledala objektivní důvod, tak by zcela jistě nepoužila § 3 odst. 1 vyhlášky. Posudková komise dále uvedla, že schizofrenie se u žalobce jeví jako velmi sporná, proto hodnotila dominující příčinu žalobcova zdravotního stavu v jiné kategorii než předchozí posudkoví lékaři. Posudková komise závěrem poukázala na to, že žalobce byl schopen vzhledem ke svému věku rekvalifikace nebo výkonu lehkých pomocných prací v kratším pracovním úvazku, např. v chráněných dílnách, v pěstební činnosti nebo při úklidových pracích.
22. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 27. 7. 2020, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů, přičemž se vypořádal i s odlišným zařazením dominujícího onemocnění žalobce oproti předchozím posudkovým lékařům a jasně vysvětlil, proč nelze jako dominující příčinu u žalobce stanovit schizofrenii, proč byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti žalobce na 40 % a z jakého důvodu nebyla tato hodnota zvýšena o dalších 10 %. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek úplný a přesvědčivý.
23. S výše popsaným závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 27. 7. 2020 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani samotný žalobce poté, co byli s citovaným posudkem seznámeni. Žalobcův zdravotní stav byl posouzen dvěma posudkovými lékařkami i posudkovou komisí, přičemž dospěly ke shodnému posudkovému závěru, že žalobce je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nadále invalidní v prvním stupni a nesplňuje podmínky pro vyšší stupeň invalidity. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkové komise, která řádně a jasně vysvětlila, z jakého důvodu u žalobce dospěla k závěru o rozhodující příčině poklesu jeho pracovní schopnosti i určení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce.

24. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
25. Soud nijak nezpochybňuje existenci ani dlouhodobost zdravotních obtíží žalobce, které nepochybně působí komplikace a omezení v jeho životě, nicméně zdůrazňuje, že přiznání invalidního důchodu v určitém stupni musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, což se v tomto případě nestalo, neboť oba posudkoví lékaři ve správním řízení i posudková komise v soudním řízení shodně vyslovili, že žalobce je invalidní v prvním stupni, neboť u něj nenastal pokles míry pracovní schopnosti nejméně o 50%.
26. Namítá-li žalobce, že jeho zdravotní potíže jsou vleklé a trvají nejméně od 1. 4. 2012, soud připomíná, že předmětem správního řízení byla žalobcová žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu a vlastní datum vzniku invalidity žalobce v tomto správním řízení nijak nezpochyboval. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno v předchozím správním řízení, jež pravomocně skončilo rozhodnutím žalované ze dne 26. 9. 2018, č. j. „X“, proti kterému žalobce žalobu nepodal. Soud proto dospěl k závěru, že v tomto soudním řízení, ve kterém je řešena žalobcová žaloba proti rozhodnutí reagujícímu na žalobcovu žádost odůvodněnou výhradně zhoršením jeho zdravotního stavu, nebylo namíste řešit datum vzniku žalobcovy invalidity, které bylo pravomocně stanoveno v jiném správním řízení. Na okraj soud dodává, že posudková komise ve svém posudku poukázala na to, že oba lékaři ve správním řízení stanovili datum vzniku žalobcovy invalidity na 22. 6. 2016, aniž by se vůči tomuto závěru jakkoli vymezila.
27. K námitce žalobce upozorňující na jeho další zdravotní potíže soud podotýká, že všechny tyto skutečnosti vzala posudková komise v potaze a zároveň vysvětlila, z jakého důvodu nebylo možné akceptovat žalobcův požadavek na zvýšení horní hranice poklesu pracovní schopnost podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Soud dodává, že ke zvýšení horní hranice lze přistoupit jen tehdy, pokud je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. To v daném případě nenastalo, neboť posudková komise stanovila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti na 40 %, tudíž rozhodně nešlo o pokles pracovní schopnosti větší, než odpovídá horní hranici, jež v daném případě (kapitola V, položka 7b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity) činila 45 %. Pro aplikaci § 3 předmětné vyhlášky tudíž neexistoval legitimní důvod.
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správním řádem či vyhláškou o posuzování invalidity. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo možné vycházet toliko ze zdravotního stavu, který existoval v době rozhodování žalované, tj. ke dni 22. 8. 2019, a případné zhoršení zdravotních obtíží, ke kterému mohlo dojít po tomto datu, popřípadě vznik nových zdravotních obtíží, nemohou být v tomto řízení nijak zohledněny. Soud je totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. výslovně vázán tím, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nemůže tudíž brát v potaz změny zdravotního stavu, jež nastaly později. Žalobce tak má možnost poukazovat na případné zhoršení svých zdravotních obtíží, které nastalo po 22. 8. 2019 a které by měl mít řádně zdokumentováno lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Dále soud konstatuje, že důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným k tomu příslušnými posudkovými lékaři, resp. posudkovou komisí, kteří jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili zdravotní stav, určili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti i samotnou míru poklesu pracovní schopnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. října 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.